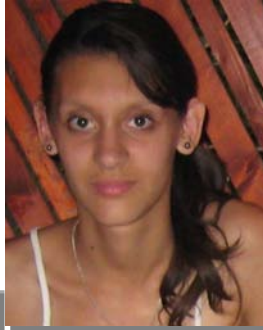

Златомира Кулчева –
ученичка

СОУ „Георги Измирлиев“
Гр. Горна Оряховица
E-mail: kalina23@abv.bg

Зл. Кулчева е 17 годишна ученичка с многостранни интереси. Самоусъвършенства се чрез различни кръжоци, СИП-ове, хобита, клубове, курсове, извънкласни занимания, школи. Активно спортува (лека атлетика, ориентиране). Участничка в много конкурси и състезания. Има първи места в конкурса за младежка идея «Аз създавам», организиран от Представителството на Европейската комисия в България, за есе («Наркотиците- път за никъде» и «Горна Оряховица в ЕС през призмата на младите хора») и за разказ («Мое то лято в Зеления пояс» - Българска фондация «Биоразнообразие»); второ място за разказ в национални конкурси на МОН («Духът на българина» и по случай 170-годишнината от рождението на В. Левски). Притежава престижни награди от национални и международни състезания по авиомоделизъм и ракетомоделизъм. Девиз: «Аз мога, защото искам, искам, защото мога»

170 ГАДИНИ КРАЕЗНАНИЕ

НИЕ — АЗ И ГОРНА ОРЯХОВИЦА

Горна Оряховица – приятното усещане, което тези две думи ми носят ще е винаги до мен. Те буквално променят целия ми такт на живот и се радвам, че е така. Моят град не е от големите, но всеизвестна е максимата, че важно е качеството, а не количеството, затова и той е единствен и неповторим, точно както всички останали. Сега обаче, като част от голямото европейско семейство, това противопоставяне съвсем не е нужно, защото вече наистина има това, което заслужава – всичко. След толкова чакане, експертни оценки, затворени глави и продължителни преговори беше преодолян омръзналият ни дисонанс между желаното и възможното и сега аз живея в европейска Горна Оряховица. Макар и с диаметрално противоположна нагласа сред нейните жители, ясно е на всички, че бъдещето на младите е не друго, а само и точно в ЕС, защото по-лесно е, когато сме заедно.

На 17 съм и всички ми казват колко много имам още да видя и разбера. Сигурно е така, но отдавна, от съвсем малка, знам достатъчно – че съм израснала във и заедно с Горна Оряховица, затова нейната константна универсалност за мен е станала по-скоро асоциативна. Ето как се стига до първичната ми увереност в цялото ми разбиране за нас като холограма –

всяка част отразява цялото и в цялото е отразена всяка част. Нещо повече – в нейна емблема е превърнат аленият божур, който всяка година цъфти по-красив от преди, също като Горна Оряховица.

Печат на съвършенството, проекция на щастието – дадените от ЕС възможности са известни – но непознати, възхитителни, а и плашещи. Това ме води към достижимата, но недостигната реалност и така импулсирана да превърна града си в по-добър от самия него, още по-свой, близък, уютен, аз споря с инерцията и постигам победи. Защото не парите, не големите политици, дори не великите идеи променят света и хората в него. Те са само много нули една след друга, ако пред тях не сложиш единица, а именно родния град – камъкът, тежък на мястото си. Демонстрация за това, че знае прекрасно накъде върви, са синхронизираните общи действия в неразделното им съществуване, достигайки до степента на образуване на хармонично цяло от две симетрични половини.

Случайна неизбежност е месец май, когато са двата най-празнични дни – девети и двадесет и осми. Какво по-хубаво от момента, когато, съпричастен с всичките 457 милиона, слушаш омагьосан: „Радост, ти дете от рая,

ти небесен ясен плам...”, а преди да е избягало тържественото настрояние, се заглеждаш възхитен в Камъка и мислено се усмихваш на зеленото знаме, точно до звездното и българското, събрани в неделимо единство. Това е само един от редицата поводи за издигането им, защото през цялата година за многобройните фестивали и конкурси, пленери, изложби, обмени от близо и далеч идват европейци и разбират, че градът ми е еднакво многообещаващ и перспективен и в същото време утвърден и доказал се. Един от първите, в които има открита Евродеск точка, отдавна печелещ различ-

ни проекти и побратимен с толкова други градове от Европа. Ива Ваня, Цветан Гашевски и Никола Петров са разнесли из целия континент горнооряховската слава.

И понеже успехът не се измерва с това колко далече си отишъл, а каква посока си избрал, в един момент разбирам това, което съм знаела и преди – Горна Оряховица е точно такава, каквато трябва да бъде и каквато ние, младите, я пресътворим – европейски град.

Благодаря J, че не е лишила жителите си от себе си!

